

elviseli ezt a terhet, hanem az a tény is bizonyítja, hogy mily fontos tényező az ügyvédi kar az igazságszolgáltatásban, mennyire hajlandó idejét és tudását díjtalanul feláldozni, ha a közérdeket kívánja. — A királyi ítélőtáblánál is a legnagyobb dicsérettel emlékeznek meg a közvédek működéséről, elismerik, hogy kellő készséggel és alapos tudással felelnek meg kötelességüknek. Nem kételkedünk abban, hogy az ügyvédi karnak a büntető igazságszolgáltatás terén tapasztalható önzetlen buzgalma megtermi gyümölcsét.

— (Kinevezés.) A belügyminiszterium vezetésével megbízott miniszterelnök Kolozsvármegyében a magyar fráteri kerületben Rátóni Tamás segédjegyzőt anyakönyvezető helyettesé nevezte ki és őt a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— (Egy rendőr halála.) Márk János rendőr, kit a minap temettek nagy részvét mellett, a rendőrség értesítése szerint a veredék közben kapott sebeibe halt bele. Ezt a föltevést most a törvényszéki megemelt boncolás megcáfolta, kiderülve, hogy Márk János halálát, nem a sérülések, hanem tüdő- és agyhártya-gyulladás okozták.

— (Nyári multságok.) Gárdonyi Imre, a sétatéri kioszk bérletje, a jövő hó elején confetti- és tűzijáték-estélyt rendez a kioszkban, a kolozsvári hírlapírók »Ithon-köre javára. — Hamza Miska nagyváradi zenekara Borszékéről, a hol jelenleg időzik, Kolozsvárra rándul és itt két este, június 23-án és 24-én játszani fog a New-York szálló éttermében.

— (Megbízhatatlan cégek.) A kolozsvári kereskedelmi és iparkamara biztos forrásból vett értesülés alapján figyelmezteti az érdeklődőket, hogy Robert Smitet comp., Martin Stoop és M. Vanhinde et comp. liverpoli cégek megbízhatatlanok, a melyekben az átvett külföldi árukerült adott váltókat már több ízben be nem váltották.

Irodalom és művészet.

E. Kovács Gyula hatyudala. A segesvári csataterén fényes halállal kimúlt nagy művésznőnek, E. Kovács Gyulának utolsó költeményét zenésítette meg Kelemen Lajosné — Zathureczky Berta zeneszerző s a zenemű megjelent és kapható a szerzőnél 1 kor. 50 fillér árban. Tiszta jövedelme az elhunyt művész és költő síremlékére van szánva. A kegyeletnek nemes érzése árad

ki a finom lelkületű urnó invenciójából, mert ez az újabb hangulat, szép zene-művet nemcsak szomorúan aktuális és az érzéletes műalkotással nemcsak áldozatot gyújtott a költőnő költőtársa bus hamv-vedre mellett, hanem egyszersmind hozzájárult vele a hálás közönség nemes céljához is, hogy tudniillik az elhunyt tragikus nyugvó porai méltó síremlékkel jelöltesse meg. A szerzőnő ennek a zeneműnek, melyben a zongora rész a dallamot is magában foglalja, eladott példányai után már száz koronát küldött be E. Kovács Gyula síremlékére. A zenemű még megrendelhető Kelemen Lajosné urasszonytól a fent kitett árban Seps-Szent-Györgyön.

Gyónás.

Jármi Andor régen észrevette, hogy bántja valami a feleségét. Körülbelül két éve annak, hogy az azelőtt mindig vidám, jókedvű asszonyka egész megváltozott, mosolygásába holmi melankolikus szomorúság, keveredett, ragyogó szemeiben a titkos bánat nyomai látszóttak.

Jármi Andor úgy gondolkodott, hogy valami titka van előtte a feleségének, mely titoknak leple rövidbe, hosszabb idő után le fog hullani, azonban hiába várt.

Mikor az a csöpp jószág beköltözött hozzájuk, azt hitte, hogy a felesége titokzatos bánata el fog mulni, — de épen megfordítva történt, az asszony még szomorubb, még bánatosabb lett.

Nyári alkonyatban együtt eveztek egy vitorlás csónakban a fűredi patak mellett.

A Balatonon egy-egy szellő szaladt végig s megborzongatta a sárgás-zöld víz leplét, kicsiny csónakjuk vitorlájába pajzánul belekapaszkodott. A part sűrű sötányán fűredi vendégek kacagása hallatszott, a virágok illatát a szellő odabozta a fiatal párhoz s enyelegve vette őket körül... A távol Siófok körvonalai kedves színjátékot mutattak a lenyugvó nap aranyos sugaraiban, a tihanyi apátság vén temploma kíváncsian bámult rájuk, pedig már mennyi, mennyi csónakot látott én szerelmes istenem!

Egy kis benzín-motor most érkezett meg a tulsó partról, jó kedvű diágyerekek ugráltak ki abból s csakhamar eltűntek a park fái közt, csak vidám kiabálásuk hangzott még egy darabig.

A »Sió«, a Balaton kis vízi szörnyetege dohogva közeledett, hatalmas hullámokat turva a habokban, mely hullámok játszva vették magukra a Jármiek csónakját s néhány percig ringatták azt. Egy kis víz be is hatolt a csónakba, mitől a szépséges szép asszony ijedt nevetéssel ugrott fel.

— Jaj, csupa víz vagyok!

Aztán, az asszony arca lángolni kezdett. Ránézett arra a büszke vonású barna férfire, kit férjének nevezett. Úgy látszott, mondani akar valamit.

Jármi megértette. Közel húzódott feleségéhez, kinek szöke hajszálából egy nehányat a pajzán szellő a férfi arcához vitt játszadozva.

— Beszélj édesem! Mi bánt? Mondd el egyszer már, mi okozza titokzatos magaviseletet.

Az asszony ott az ura mellett egy néhány elötölult könnyecsképet törült le a szeméből, aztán erős elhatározással mondá:

— Andor! Tudd meg, hogy... hogy én téged megsájtalak.

Mint a kigyócsipésre ugrott fel a férfi. Nem hitte a szavakat. A víz a csónak erős ingása miatt ismét behatolt a csónak oldalain... Az asszony összetette a kezét:

— Újra vissza, új mellém, engedd meg nekem, hogy meggyónjak.

Jármi sötét arccal ült vissza felesége mellé.

— Beszélj, mondd, mit akarsz.

S az asszony sebesen, néhol akadovva, hol elsápadva, — hol kigyuló arccal beszélt.

— Most, épen most két éve annak, hogy, talán épen ma két éve szintén itt voltam a Balatonon. Szintén itt eveztem, talán épen ebben a csónakban, épen ily kedves nyári alkony volt. Mintha a mai nap volna. De te, ki akkor egy éve voltál férjem, nem voltál mellettem.

— Egyedül ültél a csónakban?

— Nem. Révy Elemérrel csónakáztam.

Jármi arcán e név hallatára a belső felindulás jelei mutatkoztak. Összeszorította ökleit, úgy látszott, mintha feleségét szétörni akarná.

— Hallgass meg kérlek, hallgass meg Andor; vallomások lelkemet és szívemet megkönnyíti. Azután itélj el, dobj a habokba, pusztíts el, a hogy neked tetszik. Titkomat előttem tovább őrizni nem vagyok képes, mert érzem, hogy mily forróan, mily odaadón szeretlek. Hallgass meg.

— Igen, Révy volt a csónakban velem.

Nehezen vettem rá magamat, hogy elinduljak vele, de ő oly szépen, oly könyörögve kért. Tudtam, hogy mily örülni szerelmes belém és ép azért féltem tőle, de kérését nem volt erőm megtagadni.

Itt himbálóztunk a habokon; a főhadnagy szemben ült velem, erős karjai néha néha a lapátokat mozgatták. Szemeit folyton rajtam pihentette, oly boldogság sugárzott arcán.

Aztán... egyszerre midőn már a parttól messze voltunk, hirtelen bevonta a két lapátot, — meg a vitorlát is felhuzta s így szólt:

— Margit! Ha maga megtagadja a mit most kérni fogok magától, mindkettőnk a vízbe fordítom. S ha most megígéri, de később tagadja meg, tudnia kell, hogy magát

is engem is el fogom pusztítani. — Margit! Margit birnom kell, hisz tudja, mióta epedek magáért; vágyaimon uralkodni nem tudok, örült vagyok! Margit, édes Margit, tegyen boldoggá.

Rémítő félelem vett erőt rajtam, kiáltozni szerettem volna, de hangom megtárgadta a szolgálatot, a vízbe szerettem volna ugrani, de az irtóztató halálfélelem visszatartott. Nem volt menekvésem. Ő átvált. Szorosan magához vont és beszélt örületes, bolond dolgokat. Szemei könnyekkel teltek meg, — a kétségbeesés jeleit láttam dult vonásain.

Végre — mindent megígertem.

Azt mondtam, hogy este szobámat nyitva találja. Hazamentünk, feltűnés nélkül elváltam tőle, — és... én Istenem, miért nem voltál itt Andor? Senki, senki, egy ismerős lélek nem volt itt! Miért voltam én egy gyöngye asszony egyedül...

S az asszony zokogva borult férje vállára.

Az tompult érzékekkel bámult a messze távolba. Csend volt, a tihanyi kis harang egy-egy elkapott hangját hozta oda a szellő. A férfi úgy gondolta, hogy a harang ezt ismételteti:

— Bocsáss meg, bocsáss meg!

Az ott a vállain tehetetlenül vergődött. A megbánás könnyei pataként áradoztak nagy kék szemeiből, szöke fűrtel leomlottak.

— Aztán — zokogott tovább az asszony, — elkezdődtek a bánat napjai. Alig mertem szemeidbe nézni, titkom úgy rágódott szívemen, mint a mérges kigyó... És, mikor az a csöpp teremtés beköltözött hozzánk, — még irtóztatóbb bánat lepett meg. Andor, meg tudsz-e bocsátani annak, ki életében egyszer egy pillanatig hűtlen lett hozzád! Lásd, megbántam tettemet, lásd meggyóntam neked, bocsáss meg, — vagy dobj a habokba, mert haraggal élni nem tudok.

Hiszen, jól tudod, mily forróan szeretted ő engem! Mikor elváltunk egy emléket kért tőlem s én, odaadtam azt a kis aranykarperecemet, mit még leánykoromban kaptam a nevemnapjára. Örületen vette kezébe s úgy beszélt hozzá, mint valami élőlényhez s megígérte, hogy attól csak a halál fogja elválasztani.

Aztán... tudod, mi lett a vége. Egy év muva kilépett — volt, nincs! Hova tűnt, hol tartózkodik, senki sem tudja Bizonyára tönkre ment, elzüllött a szerencsétlen...

A kis tihanyi estharang egyre csak ezt csacsogta:

— Bocsáss meg, bocsáss meg! hangját visszhangozták a habok, a fák, a partok, a kövek, a házak...

— Bocsáss meg, bocsáss meg!

— Menjünk haza, szólt Jármí, sápadt arcát a kikötő felé fordítva.

A gyenge szél vígan kapott bele a vitorlába, pár perc alatt a kikötőben voltak.

Margit még sohasem látta a park fát oly kedveseknek, a járó-kelőket oly vidámoknak, a lámpák fényét oly szépen ragyogóknak.

Egy természetes dada közeledett feléjük, egy kis mosolygó gyermeket hozva karjain.

— Mama! — kiáltott a kis leány s összeültette kövér kezecskéjét. Mama, mama! még egyebet nem tudott beszélni.

— És — Jármiek odamentek a gyermekhez; az asszony soha oly szorosan nem ölelte meg leánykáját úgy magához, mint máma...

— Jaj! — panaszkodott az, de aztán újból nevetni kezdett és beleragadt a Jármí bajuszába.

S ez a kis ártatlan teremtés, ki egyik kezével az anyja fűrtel, másikkal a Jármí bajuszát markolta meg, symbolizálta azt a kapcsolatot, mely a kettő közt hirtelen úgy egyikezett elszakadni, — de ép oly hirtelen erősebbre fonódott össze, mint valaha...

Mindketten neki fogtak s úgy csókolták a kis teremtést, hogy az kézzel-lábbal, legfőképpen pedig torokkal protestált a nagy szeretet ellen.

E pillanatban ijedt lótas-futás támadt a park északi vége felé.

Valakinek holttestét a Balatonból kifogták.

Kinos borzalom lepte meg Jármiekat s a gyermeket a szobába felküldve, igyekeztek a megjelölt irányba.

Már ott viszik, már el is ment a menet. — Egy férfi fűrdővendég tartott feléjük.

— Csókolom a kezeit! Hallották-e már a borzalmas esetet? Egy férfit fogtak ki a Balatonból. Ki lehet, a jó ég tudja! Azt hiszem, valami munkás volt, mert meglehetősen rosszul volt öltözködve. Csak azt nem vagyok képes felfogni, hogy mi módon került a kezére egy arany karperec? Biztosan lopta.

... A Jármí-pár borzongva nézett egymásra és szótlanul tértek hazafelé.

A fűrdővendégek, a kik kíváncsiságból a kifogott férfi temetésén részt vettek, nem tudták felfogni, hogy ki tehetta azt a remek koszorút a névtelen koporsóra...

Az is feltűnő volt, hogy Jármíné a koporsó mellett oly végtelenül zokogott. Mily érzékeny asszony!... Aztán Jármí is le-törtült egy-két könnyecsképet szeméiből.

A karperec, — mint a hullán talált tárgy, — annak kezén hagyatott.

G. i.

FÜSZERKESZTŐ:

Dr. DEÁK ALBERT.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

Dr. HÉDERVARI LEHEL.

LAPULADONOS:

GOMBOS FERENCZ

Budapest.

RÁKOSI J.

Kolozsvár.

vizmű gyáros

vizvezetékek- és csatornázási vállala-
lata Kolozsvárt.

Raktár es iroda Nagy-utcza 7. szám, Czakó-fele ház.

Van szerencsém a nagyérdemű háztulajdonosok és építettő urak becses figyelmébe ajánlani, hogy elvállalok bármilyen combinált vízvezetékek létesítését, csatornázásokat, fűrdők berendezését, szagtalan clostettek és kutak felszerelését, szóval minden e szakmába vágó munkákat.

Szakavatott és gyakorlott munkaerővel rendelkezvén, azon helyzetben vagyok, hogy a nagyérdemű közönség legmesszebb menő igényeit is kielégíthetem

== Teljesített munkálataimért 2 évi jótálliást vállalok. ==

Terveket és költségvetéseket díjtalanul készítek. Minden javítást és megrendelést a legrövidebb idő alatt a legpontosabban teljesítek.

A nagyérdemű közönség becses pártfogását kérve maradok

tisztelettel

RÁKOSI J.

vizmű gyáros.